

ПРОНИКЛИВО... Космічна інструкція до життя.

Orlando Sentinel

Він [Стрелекі] уловив пульс світу.

Gannett Media (USA TODAY...)

Ця маленька книжечка ЗДИВУЄ і НАДИХНЕ читачів повсюди. Цей сюжет про можливості на емоційних роздоріжжях засвідчує де-що дуже важливе та глибоке про життя. Дуже рекомендую.

*Вільям Бріджес, автор Transitions
and Managing Transitions
(«Структурні зміни» і «Управління
під час структурних змін»)*

Проста історія, що **ТРАНСФОРМУЄ ЖИТТЯ**
та змінить ваші погляди на нього.

Spirit Works Book Review

«Алхімік» ХХІ століття.

RVA Libros, Іспанія

Я В ЗАХВАТІ! Прочитав її за один день.
Я В ЗАХВАТІ! У «Кафе на краю світу» **ОД-**
НОЗНАЧНО варто зупинитись.

Horizons Magazine

ОРИГІНАЛЬНО... ВИГАДЛИВО... ЗАХОП-
ЛИВО... І ЗМІНЮЄ ЖИТТЯ. Я замовив
ще десять примірників, ще навіть не дочитавши її!

Біл Гуггенгайм, автор Hello from heaven
(«Привіт з небес»)

Вона зворушує, спонукає, просвітлює, вона
прониклива... **РОЗКРИВАЄ ВІДПОВІДІ НА**
ЖИВОТРЕПЕТНІ ПИТАННЯ.

Lifestyle Magazine

ПРОНИКЛИВИЙ ТЕКСТ, ЩО НАДИХАЄ...
його персонажі надзвичайні.

Nights and Weekends Book Review

ЧУДОВА КНИЖКА, що змусить вас по-справжньому замислитися про своє життя та про те, хто ви насправді.

*Ван К. Тарп, автор бестселера
Safe Strategies for Financial Freedom
(«Безпечні стратегії фінансової свободи»)*

Занурившись у цю книжку, ВИ НЕ ЗАХОЧЕТЕ ЇЇ ВІДКЛАДАТИ!

Midwest Book Review

СТАВИТЬ ПРОНИКЛИВІ ЗАПИТАННЯ про мету в житті та нашу роль як індивідів.

Publishers Weekly

Я ніколи не намагався повторити свій шлях і відшукати кафе знову. У глибині душі мені подобається вірити, що, хоч яким реальним був той вечір, навіть якби я зміг повернутися на те саме місце, де колись знайшов це кафе, його там не буде: я натрапив на нього лише тому, що тієї миті й тієї ночі мені було конче потрібно його знайти і воно існувало лише для цього.

Можливо, колись я спробую повернутись. А може, одного вечора опинюсь перед ним знову. Я увійду всередину та розповім Кейсі, Майкові та Енн (якщо вона там буде), як мене змінила та ніч у кафе. Як їхні запитання дали поштовх до думок і відкриттів, яких я доти й уявити не міг.

Хто його знає? Можливо, тоді я проведу вечір у розмові з іншою людиною, яка теж заблукала та забрела до кафе на краю світу.

А може, просто напишу книжку про свій досвід, і це стане моїм внеском у досягнення мети кафе.

працювати в офісі по дванадцять-чотирнадцять годин на день.

У старшій школі я готувався до вишу. У виші готувався до майбутньої роботи. Потім присвятив час сходженню кар'єрною драбиною в компанії, у якій працював. Тепер я думаю: а може, люди, які спрямовували мене на ці шляхи, просто повторювали мені те, що колись хтось повторював їм?

Правду кажучи, поради були непогані, та якогось особливого вдовolenня від них усе ж не виникало. Мені здавалося, що я обмінюю своє життя на гроші, і цей обмін не надто й вигідний. Саме в цьому стані сум'яття я й знайшов кафе «Чому ви тут?».

Коли я розповідав цю історію, люди визначали її як «містичну» та «як у “Сутінковій зоні”». В останньому випадку йшлося про старий серіал, у якому персонажі опинялися в місцях, на перший погляд нормальних, які не завжди виявлялися такими насправді. Часом на якусь мить я замислююсь, чи сталося це насправді.

Такої миті я висуваю шухляду письмового столу в себе вдома й читаю послання на меню, яке дала мені Кейсі. Воно нагадує мені про реальність тих подій.

Я ніколи не намагався повторити свій шлях і відшукати кафе знову. У глибині душі мені подобається вірити, що, хоч яким реальним був той вечір, навіть якби я зміг повернутися на те саме місце, де колись знайшов це кафе, його там не буде: я натрапив на нього лише тому, що тієї миті й тієї ночі мені було конче потрібно його знайти і воно існувало лише для цього.

Можливо, колись я спробую повернутись. А може, одного вечора опинюсь перед ним знову. Я увійду всередину та розповім Кейсі, Майкові та Енн (якщо вона там буде), як мене змінила та ніч у кафе. Як їхні запитання дали поштовх до думок і відкриттів, яких я доти й уявити не міг.

Хто його знає? Можливо, тоді я проведу вечір у розмові з іншою людиною, яка теж заблукала та забрела до кафе на краю світу.

А може, просто напишу книжку про свій досвід, і це стане моїм внеском у досягнення мети кафе.

I

Автомагістраллю між штатами я повз у темпі, порівняно з яким ходіння пішки здавалося перегонами на швидкісних автомобілях. За годину тягучки дорожній рух остаточно зупинився. Я натиснув кнопку пошуку на радіо у спробі знайти якісь ознаки розумного життя. Нічого.

За двадцять хвилин ніхто не просунувся вперед, і люди повиходили з машин. Це, взагалі-то, нічого не дало, але тепер всі могли понарікати за межами свого автомобіля, що приємно урізноманітнило наше життя.

Власник мінівена переді мною безупинно повторював: якщо він не приїде в готель до шостої, його бронювання скасують. Жінка в кабріолеті ліворуч від мене скаржилася комусь по мобільному на неефективність дорожньої системи як такої. Позаду мене

бейсболісти з молодіжної ліги доводили до сказу свою супровідницю. Я майже чув її думки про те, що це востаннє в житті вона взялася за щось подібне з власної волі. По суті, я був маленьким фрагментом у довгій стрічці невдоволення.

Урешті-решт, коли минуло ще двадцять п'ять хвилин без жодних ознак руху вперед, на порослій травою роздільній смузі посередині автостради з'явився поліцейний автомобіль. Він зупинявся раз на кількасот футів, вочевидь, щоб дати людям знати, що відбувається.

«Той поліціант, — подумав я, — сподіваюся, має спорядження на випадок вуличних заворушень».

Ми всі з нетерпінням очікували, коли черга дійде до нас. Діставшись нарешті нашої частини магістралі, поліціантка повідомила, що миль за п'ять попереду перекинулася автоцистерна з потенційно токсичними речовинами. Дорогу повністю перекрили. Вона пояснила, що ми можемо або розвернутись і пошукати шлях для об'їзду — хоча такого, узагалі-то, не було, — або зачекати до кінця прибирання. Воно ж, імовірно, триватиме ще з годину.

Я дивився вслід поліціантці, коли вона рушила до наступної групи безутішних водіїв. Коли хлопака з мінівена ще раз висловив занепокоєння про своє бронювання на шосту, я зрозумів, що мені урвався терпець.

— Ось так завжди буває щоразу, коли я намагаюся відпочити, — пробурмотів я собі під носа.

Я пояснив своїм новим друзям, з якими затоваришував по-дитячому через цю випадкову спорідненість, що дійшов до краю та спробую знайти інший шлях. Власник мінівена востаннє побідкався про своє бронювання на шосту і трохи відїхав, відкривши мені дорогу. Я перетнув порослу травою роздільну смугу і подався в новому напрямку.